

ZLOČIN U PAULINOM DVORU

Kazneno djelo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120., st. 1., OKZ-a RH

Županijski sud u Osijeku

Vijeće za ratne zločine:

Sudac Zvonko Vekić – predsjednik Vijeća

Sudac Nikola Sajter – član Vijeća

Sudkinja Branka Guljaš – član Vijeća

Optuženik: Enes Viteškić

Žrtve, ubijeni: Milan Labus, Spasoja Milović, Boja Grubišić, Božidar Sudžuković, Bosiljka Katić, Dragutin Kečkeš, Boško Jelić, Milan Katić, Dmitar Katić, Draginja Katić, Vukašin Medić, Darinka Vujnović, Anđa Jelić, Milica Milović, Petar Katić, Jovan Gavrić, Milena Rodić, Marija Sudžuković

Tužiteljstvo: Željko Krpan, zamjenik ŽDO u Osijeku

Branitelj: Davor Krtić

Oštećena: Vukica Radić

Punomoćnici oštećenih:

Darko Šuper, odvjetnik iz Osijeka, Luka Šušak, odvjetnik iz Zagreba

IZVJEŠTAJI SA SUĐENJA

27. studenoga 2006. godine - čitanje optužnice i početak dokaznog postupka

Postupak su pratili Mladen Stojanović i Veselinka Kastratović, promatrači Centra za mir Osije

Raspravu su još pratili predstavnici OSCE-a, novinari, fotoreporter.

Predsjednik Vijeća je objavio predmet glavne rasprave i sastav Vijeća. Nije bilo primjedbi na sastav Vijeća. Utvrdio je istovjetnost optuženika uzimanjem njegovih osobnih podataka.

Oštećenici su upozoreni da imovinskopravni zahtjev mogu postaviti do završetka glavne rasprave.

Čitanje optužnice

Zamjenik Županijskog državnog odvjetnika u Osijeku pročitao je optužnicu Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku, broj K-DO-68/2002, od 12. ožujka 2003. godine, djelomično izmijenjenu na ročištu održanom 05. travnja 2004. godine.

Upitan je li razumio optužbu, optuženik je odgovorio potvrdno, a potom je, prethodno propisno upozoren, izjavio da se ne osjeća krivim.

Prijedlozi dokaznog postupka

Zastupnik javne optužbe je predložio da se u dokaznom postupku izvedu dokazi koji su predloženi u optužnici, da se danas ispituju prispjeli svjedoci, te je rekao da će se o potrebi neposrednog ispitivanja danas neprispjelih svjedoka očitovati tijekom glavne rasprave.

Branitelj opt. Viteškića bio je suglasan sa dokaznim prijedlozima zastupnika optužbe, te predložio da se ponovno pozove i ispita svjedok Živko Katić, koji danas nije pristupio glavnoj raspravi.

Vijeće je donijelo rješenje o ispitivanju svjedoka koji su došli na glavnu raspravu, te o ponovnom pozivanju svjedoka Živka Katića.

Iskaz svjedoka Dragutina Lizaka

Svjedok Dragutin Lizak iskazuje da je u kritično vrijeme bio dozapovjednik 1. bojne u 130. brigadi HV-a, ostaje kod iskaza koje je dao u predistražnom postupku pred istražnim sucem i pred sudskim Vijećem.

***Pred istražnim sucem** (podaci iz obrazloženja optužnice) je rekao da je bio u osnovnoj školi u Vladislavcima, zajedno sa Antom Pranjićem, kada su dvojica Pranjićevih vojnika rekli Pranjiću da su pobili sve u Paulinom Dvoru. Savjetovao je Pranjiću da pozove vojnu policiju, što je ovaj i učinio. Rekao je da se ubrzo u zgradi škole skupilo dosta policajaca, te da su se u jednoj prostoriji vodili razgovori o događaju, ali da on tome nije prisustvovao. Od Pranjića je saznao da su počinitelji njegovi vojnici, njih 5 do 6, a od spomenutih imena se sjeća Nikole Ivankovića.*

Na glavnoj raspravi, 09. lipnja 2003. godine, je rekao da je prostorija u kojoj se odvijao sastanak bila na prvom katu, da je ondje bilo više osoba iz Vojne policije i iz Zapovjedništva, te da je on smatrao da kao niže rangirana osoba nema obvezu biti ondje.

Na upit tužitelja je odgovorio da mu osoba imenom Vladimir Burić nije poznata, te da je, s obzirom na dugi protek vremena od inkriminiranog događaja, dosta toga zaboravio.

Svjedoku nisu postavljana daljnja pitanja, niti je bilo primjedbi na njegov iskaz.

Iskaz svjedoka Ante Pranjića

Svjedok Anto Pranjić, u vrijeme počinjenja zločina bio je zapovjednik 2. satnije 1. bojne 130. brigade HV-a. Iskazuje da ostaje kod iskaza koje je ranije davao. Upitan da pojasni razlike u iskazima od 26. kolovoza 2002. godine i 10. lipnja 2003. godine, rekao je da u cijelosti ostaje kod iskaza koji je dao 10. lipnja 2003. godine.

Na upit tužitelja, svjedok je izjavio da je Vladimiru Buriću (pripadniku SIS-a koji je prema iskazu nekih svjedoka, ispitao osumnjičenje za ubojstva civila u Paulinom Dvoru) osigurao jednu prostoriju koja se nalazila na katu osnovne škole u Vladislavcima. Radilo se o zbornici navedene škole.

***Pred istražnim sucem** (podaci iz obrazloženja optužnice) je rekao da je, u vrijeme događaja u Paulinom Dvoru, bio zapovjednik 2. satnije 1. bojne 130. brigade HV-a. Zapovjednik brigade bio je Živko Mijić, a zapovjednik 2. voda njegove satnije bio je pokojni Josip Bradarić. Na dan zločina taj je vod bio na odmoru. Tog dana je, zajedno sa Dragom Lizakom, oko 16,00 sati, došao u OŠ Vladislavci, te je ondje zatekao pripadnike 2. voda Peju Ćosića i Ivicu Jelenića. Ivica Jelenić mu je rekao da su ubili sve Srbe u Paulinom Dvoru. Svjedok je odmah obavijestio zapovjednika VP Ivana Deliju. On je ubrzo došao te su Ćosić i Jelenić i njemu (Deliji) rekli da je sve inicirao Nikola Ivanković koji je pripadnike 2. voda ukrcao u automobil „Golf Caddy“, da su*

razoružali stražara pred Paulinim Dvorom te da su pobili Srbe koji su bili u kući Andrije Bukvića. Nakon toga su Delija i vojni policajci Anton Jelenić i Ivica Šimičić, te Josip Smolčić i svjedok otišli u Paulin Dvor te su u spomenutoj kući i ispred nje našli više ubijenih muških i ženskih osoba. U Vladislavcima su pronašli Ivankovića te ga je Delija odveo na ispitivanje u Beketinca. Sat vremena potom, vratili su se Delija, Šimičić i Ivanković. Šimičić je rekao svjedoku da je na ispitivanju Ivanković rekao da su se napili, da je on predložio da odu u Paulin Dvor i pobiju Srbe, te da su u tome sudjelovali i Antun Ivanković, Damir Orešković, Ivan Bradarić, Josip Bradarić, Obrad Simić, Zvonko Kečkeš, Pejo Ćosić, Ivica Jelenić, Goran Sekereš i Enes Viteškić. Svjedok je rekao da je Ivankovića u Vladislavcima ispitao Vlado Burić iz SIS-a, te da je Ivanković i pred njim ponovio navedeno. To su ispitivanje slušali i Drago Lizak i Josip Smolčić. Ivanković je kao razlog naveo revolt zbog pogibije Ilije Ravnjaka, vojnika njihove satnije. Svjedok je izjavio da je kasnije zaključio da ipak nisu svih 12 navedenih osoba sudjelovali u ubojstvu, nego su samo neki krenuli u Paulin Dvor, te da ne zna tko je doista pucao. Sljedeći dan su, na ispitivanje u Beketinca, odvedeni svi koji su bili sa Ivankovićem.

Na glavnoj raspravi, 10. lipnja 2003. godine, je rekao da mu je Ćosić ili Jelinić, ne sjeća se točno koji, rekao: "Pobijeni su Srbi". Rekao je da je Vladi Buriću, sa kojim su bili još neki ljudi za koje je pretpostavljao da su iz SIS-a, osigurao jednu prostoriju u zgradi škole u Vladislavcima te da ne zna što se kasnije događalo jer je nakon toga otišao kući. Rekao je da ne zna što je Ivanković na ispitivanju rekao Vladi Buriću. Ne zna da li je još netko, osim Ivankovića, odveden na ispitivanje u Beketinca. Misli da je rekao Deliji, pri povratku iz Paulinog Dvora, da je on, što se tiče događaja u Paulinom Dvoru, kao zapovjednik svoje napravio, te da dalje treba postupati Vojna policija. Satnija kojoj je zapovijedao imala je tri vozača, među kojima je bio i Ivanković. Rekao je da njegovi vojnici, kada su bili slobodni, zaduženo naoružanje uglavnom nisu ostavljali u školskoj zgradi nego su ga nosili svojim kućama. Rekao je da o inkriminiranom događaju nikoga osim Vojne policije nije obavještavao. Vojnici Ćosić i Jelenić, te optuženi Ivanković i Viteškić, pripadali su 2. vodu njegove satnije. Taj vod je bio slobodan kada se zbio događaj u Paulinom Dvoru.

S obzirom da je ovaj iskaz bio djelomično različit u odnosu na iskaz dan pred istražnim sucem, svjedoku je navedeni iskaz pročitao te je on izjavio da je pred istražnim sucem govorio ono što je čuo od drugih osoba. Rekao je i da nije znao da će iskaz pred istražnim sucem ući u zapisnik. Rekao je da nije bio prisutan kada je Ivanković iznio imena sudionika, te da je imena saznao 3 ili 4 dana nakon događaja.

Na danšnjoj raspravi svjedok nije imao još nešto za iskazati, daljnja pitanja nisu mu postavljena, nije bilo primjedbi na dani iskaz.

Iskaz svjedokinje Stane Pokrajac

Svjedok Stana Pokrajac je izjavila da ostaje kod svojih iskaza koji su konstatirani u zapisnicima od 02. rujna 2002. godine i 10. lipnja 2003. godine.

Pred istražnim sucem (podaci iz obrazloženja optužnice) je izjavila da su stanovnici, koji su ostali u Paulinom Dvoru, bili smješteni u tri kuće. Ona se, zajedno sa Bojom Jerković, Vidom i Lazom Kulaš, nalazila u kući Bogdana Krzmana. U svojoj kući nalazila se Boja Labus, a u kući Andrije Bukvića nalazili su se Milan Labus, Boško i Anđa Jelić, Spasoje i Milica Milović, Dara Vujnović, Jovo Gavić, Vuko Medić, Boja Grubišić, Milena Rodić, Marica i Božo Sudžuković, Petar, Bosa, Draginja, Mile i D Mitar Katić, Drago Kečkeš, Milka Lapčević i Veljko Gavrilović. Zajednički smještaj naredili su im pripadnici HV-a, zbog sigurnosti jer su po selu padale granate. Svjedokinja je izjavila da nisu bili zatvoreni te da su odlazili obići svoje kuće i hraniti stoku. Noću 11. prosinca 1991. godine čula je pucnjavu. Nije se usudila izaći iz kuće, no

provirivala je te je ispred Bukvićeve kuće vidjela jedno teretno vozilo. Sutradan je uočila da u kući Andrije Bukvića više nije bilo njezinih sumješтана, a pri ulasku u navedenu kuću na zidovima i po podu vidjela je crvene tragove. Istog dana, u poslijepodnevnim satima, kuća Andrije Bukvića je minirana. Svjedokinju i preostale stanovnike, vojska je, 13. prosinca, odvezla iz Paulinog Dvora u Vuku.

Na glavnoj raspravi, 10. lipnja 2003. godine, *izjavila je da su osobe, koje su bile s njom u kući Bogdana Krzmana, bile stare, gotovo nepokretne, i da ih je ona služila.*

Svjedokinji nisu postavljana daljnja pitanja, niti je bilo primjedbi na njen iskaz.

Iskaz svjedoka Josipa Smolčića

Svjedok Josip Smolčić je izjavio da ostaje kod iskaza koje je dao na raspravi 11. lipnja 2003. g. Na upit tužitelja izjavio je da mu je, iz inkriminiranog vremena, poznata osoba imenom Vladimir Burić, da je isti bio djelatnik MORH-a, ali da se ne sjeća je li Burić kritične večeri bio u Paulinom Dvoru te da ne zna, ako je navedeni ondje bio, što je ondje radio.

***Pred istražnim sucem** (podaci iz obrazloženja optužnice) je govorio o saznanju za događaj, o provjeri tog saznanja odlaskom u Paulin Dvor, o uhićenju Nikole Ivankovića i o sastanku koji je u zgradi škole u Vladislavcima održao Mirko Grošelj. Rekao je da su, dan nakon događaja, on i Anto Pranjić otišli u Osijek i o svemu izvijestili Zamjenika sekretara za narodnu obranu Mladena Pavlovskog, kojemu je Pranjić rekao imena osoba koje su navodno pobile civile u Paulinom Dvoru. Od navedenih imena, svjedok je bio siguran jedino u imena Nikole Ivankovića i Enesa Viteškića. Nakon povratka iz Osijeka, na kratko je ušao u zbornicu škole u Vladislavcima gdje se održavao sastanak, te je ondje vidio 7 do 10 gardista kojima se obraćao Mirko Grošelj. Grošelj im je prijeto zbog toga što su počinili zločin. Svjedok je izjavio da je ondje saznao da su počinitelji zločina trebali biti kažnjeni odlaskom na najteži položaj na liniji obrane. U ime prisutnih gardista Nikola Ivanković je zamolio da im se, prije nego što odu na navedeni položaj, omogući odlazak na večeru u Našice. Grošelj im je to odobrio.*

Na glavnoj raspravi, 11. lipnja 2003. godine, *izjavio je da Anto Pranjić nije u uredu Mladena Pavlovskog pročitao imena počinitelja zločina, nego da je pročitao imena svih vojnika svoje postrojbe koji su kritičnog dana bili slobodni te da nije rekao da su navedeni pobili civile. Također je rekao da, među imenima koja su pročitana, nije kao glavni akter naznačen Nikola Ivanković, da se ne sjeća da je tom prilikom Anto Pranjić pročitao i ime svog brata Franje, te da ne zna da je pročitano ime Enesa Viteškića. Također je rekao da se ne sjeća da je na sastanku, koji se vodio u zbornici škole, nešto govorio Nikola Ivanković te da bi isti govorio nešto o odlasku u Našice.*

Iskaz svjedoka Ivana Delije

Svjedok Ivan Delija, u kritično vrijeme zapovjednik voda vojne policije pri 130. brigadi HV-a, je izjavio da ostaje kod iskaza kojeg je dao 10. lipnja 2003. godine, kada je i objasnio različitosti u iskazivanju, u odnosu na iskaz koji je dao u zapisniku od 05. rujna 2002. godine.

Tužitelj je u spis predmeta predao presliku izvješća Vojne policije 130. brigade, od 11. prosinca 1991. godine, te je zatražio da svjedok izvrši uvid u navedeno izvješće, te se izjasni o autentičnosti navedenog izvješća, te da odgovori na pitanje, je li on podnositelj toga izvješća, jer je isti potpisan.

Nakon što je svjedok izvršio uvid u navedeno izvješće, izjavio je da to izvješće on sada prvi put vidi. Rekao je da to izvješće on nije sastavio i da se na njemu ne nalazi njegov potpis. Rekao je da se sjeća da je, tu večer, na sastanku u Vladislavcima, bio načelnik SIS-a Mirko Grošelji koji je izjavio da se neće praviti nikakva izvješća.

***Pred istražnim sućem** (podaci iz obrazloženja optužnice) je izjavio da je u kritično vrijeme bio zapovjednik voda vojne policije pri 130. brigadi HV-a. Kada je došao u zapovjedništvo vojne policije u Beketincima, čuo je da su dvije postrojbe vojne policije, oko 21,00 ili 22,00 sata, otišle u Vladislavce jer se ondje nešto dogodilo. Oko 02,00 sata i on se uputio u Vladislavce te je saznao da je u školskoj zgradi bio u tijeku sastanak koji je vodio Mirko Grošelji. Vidio je Antu Pranjića, Josipa Smolčića i Petra Pavkovića. Svjedok je izjavio da mu je Grošelji rekao da se u Paulinom Dvoru nešto zbililo, a njemu je naredio da jedna patrola vojne policije osigura skladište Lug te da se osiguraju vozilo hitne pomoći i bager. Svjedok je ostao u Vladislavcima, a Grošelji i Pavković otišli su u Lug. Nakon Grošeljeva povratka iz Luga, Anto Pranjić je, po Grošeljevoj zapovijedi, priveo 8 do 10 svojih vojnika u školsku zgradu. Od navedenih vojnika, svjedok je poznavao Nikolu Ivankovića i osobu nadimkom Zijo. Grošelji je vojnicima rekao da su trebali biti raspoređeni na prvu liniju obrane (tzv. Pumpa u Paulinom Dvoru), no da će biti raspoređeni kao izviđači u 130. brigadi, a nazočnima je zabranio da bilo kome pričaju o kritičnome događaju te da pišu bilo kakva izvješća. Svjedok je rekao da su mu Pavković, Pranjić i Smolčić tek naknadno opisali detalje o događajima u Paulinom Dvoru. Rekli su mu da su Pranjićevi vojnici, koji su taj dan bili slobodni, isprovocirani smrću svoga suborca otišli u Paulin Dvor i ondje izvršili masakr nad srpskim civilima. Rekao je da je detalje o ukopu tijela u Lugu saznao od vojnog policajca Andrića.*

***Na glavnoj raspravi, 10. lipnja 2003. godine** je izjavio da o događaju u Paulinom Dvoru ništa ne zna. Rekao je da je, prije nekoliko godina, vojni policajac Zdravko Andrić od njega tražio potvrdu da je stradao kao vojni policajac i pri tome mu je rekao da je zakapao preko 20 osoba koje su bile ubijene. Bilo mu je čudno što mu je Andrić to tek tada spomenuo te je Andrića uputio da se javi Zapovjedništvu vojne policije. Svjedok je rekao da o događaju u Paulin Dvoru zna ono što je saznao iz medija te da je nešto saznao kada je bio na ispitivanju u policiji i kod istražnog suća.*

S obzirom da je ovim iskazom odstupio od iskaza koji je dao 05. rujna 2002. godine, predsjednik vijeća mu je pročitao navedeni iskaz. Pozvan da objasni razlike izjavio je da je on to rekao, ali da zapravo nije dobro shvatio pitanje Državnog odvjetnika, te da je potom rekao ono što je rekao ovoj raspravi.

Izjavio je da njegov vod vojne policije nikada nije radio kriminalističke obrade slučajeva.

Svjedoku nisu postavljana daljnja pitanja, niti je bilo primjedbi na njegov iskaz.

28. studenoga 2006. godine – nastavak dokaznog postupka ispitivanjem svjedoka

Postupak prati Mladen Stojanović, monitor Centra za mir Osijek, predstavnik.

Raspravu su još pratili predstavnici OSCE-a, novinari, fotoreporter.

Iskaz svjedoka Antona Jelinića

Svjedok Anton Jelinić je rekao da ostaje kod iskaza koje je davao ranije s tim što smatra da je tada pogriješio u dvije stvari. Sada tvrdi da Nikola Ivanković nije bio priveden od Vojne policije

kao mogući počinitelj kaznenog djela, već zato što je bio u vidno alkoholiziranom stanju. Također je rekao da prilikom utovara mrtvih tijela ubijenih civila nije bio nazočan Enes Viteškić nego osoba koja mu je fizički slična, ali nešto krupnije građe i svjetlije kose.

Pred istražnim sucem (podaci iz obrazloženja optužnice) izjavio je da je, kao pripadnik Vojne policije 130. brigade HV-a, na dojavu o ubojstvu civila u Paulinom Dvoru, otišao u školu u Vladislavce zajedno sa vojnim policajcima Ivicom Šimičićem i Miroslavom Gicijem. Ondje je od Ante Pranjica i Josipa Smolčića saznao za događaj, te su otišli u Paulin Dvor. U kući, u kojoj se ubojstvo dogodilo, svjedok i Smolčić su zatekli mrtva tijela. Smolčić je rekao da je jedan od mogućih počinitelja Nikola Ivanković. Po povratku u Vladislavce pronašli su Ivankovića koji je bio u vidno alkoholiziranom stanju, te su ga odveli u Zapovjedništvo Vojne policije u Beketincima. Ivica Šimičić i svjedok su, od Ivana Delije ili Petra Pavkovića, dobili naredbu da se vrate u Paulin Dvor gdje je obavljan utovar mrtvih tijela u kamion. Utovar su obavljali Nikola Ivanković, osoba zvana Zijo, te Zdravko Andrić, vojni policajac koji se navodno sam javio da ide utovarati mrtve. Ondje su bili i Delija, te Pavković koji je naredio da tijela budu prevezena u Lug. Bilo je prisutno i vozilo saniteta. Svjedok je rekao da je kamionom do Luga upravljao Ivanković, gdje su, ista trojica, leševe spustili u bagerom iskopanu jamu. Ukopu su bili prisutni Pavković, Delija, Šimičić, Gici i svjedok.

Svjedok je izjavio da je sljedećega dana vozio Ivana Deliju u školu u Vladislavce gdje je bio sastanak koji je vodio Mirko Grošelj. Nakon sastanka Delija mu je ispričao da su počinitelji priznali ubojstvo, te da su za kaznu pristali po cijenu života braniti tzv. Pumpu. Za uzvrat su dobili dozvolu da odu na večeru u hotel „Park“ u Našicama, a u pratnji su im bili svjedok, Delija, Smolčić i Anto Pranjic.

Na glavnoj raspravi, 10. lipnja 2003. godine, izjavio je da ne zna koji je bio razlog, pijanstvo ili nešto drugo, što su on i Ivica Šimičić odvezli Ivankovića iz Vladislavaca u Zapovjedništvo Vojne policije u Beketincima.

Rekao je da oni, kao Vojna policija, u kritično vrijeme nisu obavljali kriminalističku obradu slučaja.

Iskaz svjedoka Josipa Urbana

Svjedok Josip Urban je izjavio da ostaje kod iskaza koje je ranije davao.

Na upit tužitelja rekao je da nije poznao ikoga od pripadnika Vojne policije koji su došli na mjesto na kojemu je on držao stražu u Paulinom Dvoru.

Pred istražnim sucem (podaci iz obrazloženja optužnice) je rekao da je kritične večeri bio na straži na ulazu u selo Paulin Dvor. Oko 20,30 sati do sela je došao automobil „Caddy“, u kojemu je bilo oko 8 vojnika koji su mu rekli da su iz Vladislavaca. Nije dobro vidio njihova lica zbog mraka. Nešto bolje vidio je vozača koji je imao oko 35 godina, a ostali su bili vidno mlađi, imali su oko 20 godina. Bili su vidno pijani. Svi su, osim jednoga, bili u vojnim odorama, imali su automatske puške i ručne bombe. Vozilo i jedan mlađi vojnik ostali su na ulazu u selo, a ostali su otišli do jedne kuće koja se nalazila sa desne strane, a bila je udaljena oko 150 metara. Čuo je od njih da su „došli napraviti malo reda jer da su Srbi ubili njihovog kolegu“. Ubrzo je čuo više rafalnih paljbi i nekoliko detonacija bombi. Grupa se ubrzo vratila te je otišla prema Hrastinu. Prvi su na mjesto događaja došli pripadnici saniteta koji je bio smješten na početku sela, te su otišli u Vladislavce izvijestiti o događaju, a usput su mu rekli da ondje u kući ima mrtvih ljudi. Dva sata kasnije vozilom su stigla četiri vojna policajca, otišli su do kuće a od njega su zatražili da opiše vozilo koje je ušlo u selo. Nakon što im je rekao o kakvom se vozilu radi, rekli su mu da znaju tko su bili ti ljudi. Oko 4,00 sata u selo je ušlo teretno vozilo i sanitet te su odvezli mrtve.

Na glavnoj raspravi, 11. lipnja 2003. godine, je izjavio da je stražu preuzeo između 17,00 i 18,00 sati, da su u to vrijeme u selo ušla tri motorna vozila. U jednom od tih vozila vidio je desetak osoba. Zahtijevao je da mu kažu lozinku da bi ih mogao propustiti u selo, no oni nisu znali lozinku. Svjedok je izjavio da mu je netko od tih osoba rekao da idu u selo napraviti malo reda, da idu u selo nekoga istući. Iako je imao uperenu pušku u njihovom smjeru, nije htio pucati jer je vidio da se radi o pripadnicima vojske.

S obzirom da je bilo razlike u ovom iskazu u vez iskaza pred istražnim sucem, svjedoku je pročitan raniji iskaz te je izjavio da je navedeni događaj više puta sanjao, da mu se mnogo toga pomiješalo pa se sada nije mogao sjetiti svih detalja koje je ranije naveo.

Iskaz svjedoka Dražena Aračića

Svjedok Dražen Aračić je izjavio da ostaje kod iskaza koje je ranije davao.

U obrazloženju optužnice nije posebno naveden iskaz ovog svjedoka.

Na glavnoj raspravi, 07. srpnja 2003. godine, izjavio je da nema što drugo za reći osim onoga što je rekao pred istražnim sucem, te da zna jedino ono što je objavljivano u medijima.

Predsjednik Vijeća pročitao mu je zapisnik sačinjen pred istražnim sucem, te je svjedok izjavio da su se on i Pejo Ćosić uputili traktorom prema Paulinom Dvoru, ali se ne sjeća da li mu je Ćosić rekao zbog čega idu u Paulin Dvor. Ne sjeća se je li se još neko vozilo uputilo prema Paulinom Dvoru, te je rekao da putem nisu nikoga susreli. Ne sjeća se gdje je u školi u Vladislavcima susreo Nikolu Ivankovića niti o čemu je razgovarao s Mirkom Grošeljom. Nije obraćao pozornost na to je li Grošelj sa još nekim razgovarao. Nije znao kada se počelo spominjati izraz „12 žigosanih“, ali je tvrdio da je u to vrijeme bilo popularno davati postrojbama takve nazive. Rekao je da ne zna kojoj je postrojbi pripadao izviđački vod, gdje je bilo sjedište tog voda niti je znao za kuću Andrije Bukvića u Paulinom Dvoru.

Iskaz svjedoka Petra Pavkovića

Svjedok Petar Pavković je izjavio da ostaje kod iskaza koje je ranije davao.

Rekao je da se ne može izjasniti o tome je li vidio Vladimira Burića, te je rekao da je, glede inkriminiranog događaja, sudjelovao samo te noći. Rekao je da je centru SIS-a o tome predao izvješće te da je bio isključen u pogledu daljnjeg postupanja.

***Pred istražnim sucem** (podaci iz obrazloženja optužnice) je rekao da je u prosincu 1991. godine imenovan načelnikom SIS-a 130. brigade HV-a. Polovinom toga mjeseca vođa grupe za osmatranje i javljanje iz Vladislavaca javio mu je da su u Paulinom Dvoru ubijeni civili. Došao je u Zapovjedništvo brigade te je vidio da su prisutni već upoznati s događajem. Na očevid je upućena Vojna policija sa zapovjednikom Ivanom Delijom. Delija ih je po povratku usmeno obavijestio da je, u jednoj kući u Paulinom Dvoru, ubijeno oko 15 civila. Nije znao je li Delija napravio zapisnik o očevidu. Svjedok je izjavio da se, potom, uputio u Osijek izvijestiti svog nadređenog, Slavka Kita, te generala Gorinška. Gorinšek je odlučio da se mrtva tijela sahrane u pozadini. Za utovar tijela, prijevoz i sahranu u Lugu bila je određena grupa iz saniteta. U njegovoj prisutnosti Gorinšek nije odlučio što učiniti sa grupom vojnika koja je počinila zločin. Sljedećeg jutra pošao je obavijestiti svog nadređenog, Mirka Grošelja, ali on je o događaju već sve znao. Po naređenju Grošelja vratio se u Vladislavce, kamo je ubrzo došao i sam Grošelj. U školu je pozvana grupa od 5 do 7 vojnika te je Grošelj sa njima razgovarao. Svjedok je izjavio da nije prisustvovao razgovoru, te da ne zna što se razgovaralo. Poznato mu je da je od te grupe*

vojnika formirana izviđačka skupina koja je upućivana na najopasnija mjesta, te da su dva ili tri vojnika poginula. Čuo je da je jednoj osobi iz te grupe poginuo brat, da je ta skupina kritične večeri bila slobodna, da su se njeni pripadnici napili te da su, na vijest o pogibiji brata jednog od njih, otišli vozilom „Caddy“ u Paulin Dvor i počinili zločin. Svjedok je izjavio da nije bio prisutan utovaru tijela u Paulinom Dvoru, zna da je naređenje za to dobila sanitetska grupa i njen zapovjednik Josip Maleš, te je izjavio da je prisustvovao pokopu u Lugu.

Na glavnoj raspravi, 07. srpnja 2003. godine, izjavio je da je iz skupine od 5 do 7 osoba, koje su drugog dana bile na sastanku, poznavao jedino Nikolu Ivankovića.

Rekao je da je u kritično vrijeme pri 130. brigadi bilo odjeljenje Vojne policije koje, kao ni ostala odjeljenja Vojne policije pri brigadama, nije bilo u mogućnosti, ni s obzirom na stručno znanje ni s obzirom na raspoloživu opremu, izvršiti kriminalističku obradu nekog slučaja. Nije bio siguran je li u to vrijeme već bila formirana 68. bojna Vojne policije, ali je bio siguran da je navedena bojna u svom sastavu imala i odjel koji se bavio kriminalističkim obradama slučajeva.

Iskaz svjedoka Peje Ćosića

Svjedok Pejo Ćosić je rekao da ostaje kod iskaza koje je ranije davao.

Izjavio je da mu nije poznata osoba Vladimira Burića te da se ne sjeća je li itko od pripadnika Vojne policije bio prisutan na sastanku sa kojeg je on (svjedok) bio udaljen.

Pred istražnim sucem (podaci iz obrazloženja optužnice) je izjavio da je bio pripadnik 130. brigade te da mu je neposredni zapovjednik bio Anto Pranjić. Rekao je da je o događaju čuo tek sljedeći dan i to od Ante Pranjića. Inkrimiranog dana je čuo da pada Paulin Dvor te je, zajedno sa Ivicom Jelenićem, onamo traktorom vozio sanduk municije. Nije bio siguran jesu li sa njima bili i Josip Aračić i Goran Sekereš. Na ulazu u Paulin Dvor zaustavio ih je i vratio stražar. Do ulaza u selo došao je i automobil „Zastava 101“, no i njega je stražar vratio sa ulaza u selo jer je uzbuna bila lažna. Nije znao tko je bio u navedenom vozilu. Sljedeće je jutro bio u školi, u Vladislavcima, gdje je od Ante Pranjića čuo što se dogodilo, a nakon Pranjićevog govora iz prostorije su izišli on, Ivica Jelenić, Goran Sekereš, Dražen i Josip Aračić.

(napomena: promatrački tim ne posjeduje Zapisnik sa glavne rasprave od 17. lipnja 2003. godine, kada je svjedočenje iskazivao ovaj svjedok, te ga nismo mogli citirati).

Iskaz svjedoka Josipa Aračića

Svjedok Josip Aračić je izjavio da ostaje kod iskaza koje je ranije davao.

Upitan od tužitelja, odgovara da se ne može sjetiti zašto ga, kritične zgrade, stražar nije pustio u selo.

(napomena: U obrazloženju optužnice nije posebno naveden iskaz ovog svjedoka. Zapisnik sa glavne rasprave od 17. lipnja 2003. godine, kada je svjedočio ovaj svjedok, ne posjedujemo pa ga nismo u mogućnosti citirati).

Iskaz svjedoka Mladena Pavlovskya

Svjedok Mladen Pavlovsky je izjavio da ostaje kod iskaza koje je dao ranije.

Rekao je da ga se, sukladno članku 243. ZKP-a, treba osloboditi davanja iskaza radi dužnosti čuvanja tajne.

Na upit tužitelja rekao je da je s njim u uredu nije bilo drugih osoba, bio je samo Josip Smolčić.

***Pred istražnim sućem** (podaci iz obrazloženja optužnice) je izjavio da je u prosincu 1991. godine obavljao dužnost zamjenika sekretara za narodnu obranu u Osijeku te dužnost djelatnika SIS-a u Centru Osijek. Od osobe, prezimenom Smolčić, koja je radila u Centru za obavješćivanje čuo je o događaju u Paulinom Dvoru te je o tome telefaksom poslao izvješće Upravi SIS-a u Zagrebu. Izvješće je sadržavalo informaciju o događaju i eventualnim posljedicama. U njemu nije navodio imena počinitelja. Rekao je da je od Smolčića saznao i to da su tijela pokopana u Lugu, ali mu nije bilo poznato tko je pokop naredio. Nije se sjećao je li sa Smolčićem, kod njega u uredu, bio još netko.*

Na glavnoj raspravi, 12. lipnja 2003. godine, iskazivao je isto kao i pred istražnim sućem.

29. studenoga 2006. godine – nastavak dokaznog postupka

Postupak prati Mladen Stojanović, monitor Centra za mir Osijek, predstavnik.

Raspravu su još pratili predstavnici OSCE-a, novinari, fotoreporter.

Iskaz svjedoka Ladislava Bognara

Svjedok Ladislav Bognar je izjavio da se sjeća svojih prijašnjih iskaza te da ostaje kod njih. Dodao je da mu je, nakon ročišta na kojemu je dao iskaz, pristupio svjedok Josip Ugljik koji mu je rekao da zna neke detalje o događaju u Paulinom Dvoru. Svjedok je Uglika uputio na Policiju i Državno odvjetništvo, ali mu je Ugljik rekao da nema povjerenja u policiju. Nakon toga ga je uputio u Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek. Svjedok je rekao da je Uglikovo svjedočenje netko iz Državnog odvjetništva dao Branimiru Glavašu, da je isto objavljeno na internetskim stranicama, da je čuo da je bilo određenih pritisaka na svjedoka Josipa Uglika, da je ovaj tražio, ili dobio, policijsku zaštitu, te da je čuo da je svjedok Ugljik promijenio svoj iskaz.

Na pitanje tužitelja svjedok je rekao da je Karl Gorinšek, 12. prosinca 1991. godine, na brifingu na kojemu je sudjelovao i svjedok, informirao nazočne o ubojstvu civila. Rekao im je da je zločin počinila grupa osoba. Nije se govorilo o imenima niti o broju počinitelja, ali svjedok je shvatio da su počinitelji identificirani i da su pripadnici 130. brigade HV-a. Odlučeno je da se počinitelje pošalje na jedan punkt koji je predstavljao vrlo opasno mjesto.

Iskaz svjedoka dr. Borisa Dumenčića

Svjedok dr. Boris Dumenčić je rekao da se sjeća svog prijašnjeg iskaza te da ostaje kod njega. Izjavio je da se u prostoriju, u kojoj su se nalazile žrtve, morao spustiti jednom ili dvijema stepenicama. Ulaz u tu prostoriju nalazio se sa južne strane, suprotno od ulice. Osoba koju su počinitelji poštedjeli i koja je izišla iz sjenika nije svjedoku detaljno opisivala način poštete, ali mu je rekla da su je počinitelji poznavali jer je toj osobi sin, ili neki drugi srodnik bio u HV-u. Rekao je da je navedena osoba bila izrazito uznemirena, plašljiva i da je s tom osobom bilo teško uspostaviti bilo kakav kontakt.

Na glavnoj raspravi, 05. rujna 2003. godine, rekao je da je od 01. studenoga 1991. godine bio zapovjednik sanitetske desetine 3. bataljuna 107. brigade HV-a. Početkom prosinca sanitetska desetina je bila smještena u jednoj kući u Paulinom Dvoru. 10. ili 11. prosinca, između 20,00 i 22,00 sati, uznemirilo ih je snažno lupanje po prednjem prozorskom staklu kuće u kojoj su bili

smješteni. U istom trenutku, čulo se i nekoliko snažnih eksplozija te snažna pojedinačna i rafalna paljba. Pomislili su da se radi o probouju neprijateljskih vojnika te su izišli van. Tada ih je stražar, za kojeg misli da se zvao Urban, ili Orban, izvijestio da je došla grupa njemu nepoznatih, maskiranih vojnika koja mu je prijetila prislanjajući mu cijev oružja na tijelo. Bio je uplašen i glas mu je drhtao. Rekao im je da je on lupao po prozorskom staklu. Odmah potom primijetili su jednu grupu nepoznatih vojnika, njih tri-pet, koji su pretrčavali cestu i dolazili prema svjedoku, bolničaru Ivici Hosiju, medicinskom tehničaru Zoranu Kuljovskom, vozačima Damiru Smokroviću i Dominiku Puljiću te prije navedenom stražaru. Bio je mrak te je svjedok primijetio da su bili maskirani tako što su preko glava imali podkape sa otvorima za oči i usta. Bili su u priličnoj mjeri alkoholizirani, što je svjedok zaključio po njihovim nekoordiniranim pokretima, teže razumljivim govorom, te zadahom alkohola. S prijekne strane vidio je još neke siluete, ali nije znao o kome se radi jer su to mogli biti i njegovi vojnici, ili vojnici iz veze koja je bila smještena nekoliko kuća od kuće u kojoj se nalazio njihov sanitet. Rekli su im da su došli osvetiti svog suborca koji je umro tu, ili prethodnu, večer u osječkoj bolnici, te da su pobili seljane. Od prije je znao u koju je kuću dolazilo noćiti 18-20 seljana koji su preko dana bili u svojim kućama te su hranili stoku svih seljana. Grupa koja je rekla da je pobila seljane upozorila ih je da pripaze, rekli su da su neki seljani pobjegli te da bi mogli obavijestiti neprijateljsku vojsku koja bi mogla uzvratiti protunapadom. Nakon toga su se uputili prema automobilu te su otišli u pravcu Hrastina. Svjedok i Ivica Hosi su krenuli prema kući u kojoj su bili smješteni civili te su, kroz prozor kuće, vidjeli plamičke vatre i dima. Otišli su po svoje sanitetske torbe, vratili se, te je Hosi poviknuo: „Mi smo doktori, idemo vam pomoći“. Odmah potom je čuo poziv svog vozača, mislio je da se radilo o Dominiku Puljiću, koji je poviknuo: „Doktore, vraćaj se, oni se vraćaju“. Došao je osobni automobil, svjedok je mislio da je bio bijele boje, iz kojeg je izišla ista grupa od trojice do petorice vojnika koji su rekli da idu provjeriti jesu li svi seljani mrtvi, te da će to obaviti noževima. Svjedok je izjavio da je čuo kako su noževi vađeni iz korica. Navedena je grupa u kući ostala nekoliko minuta. Izišavši iz kuće došli su do njih, neki su i skinuli podkape, ali su im se lica razaznavala samo po odsjaju cigareta, te su rekli: „Sada je sve gotovo, provjerili smo“. Vozilom su otišli u pravcu Hrastina. Više se nisu čuli jauči. Svjedok je zaključio da više nema potrebe da djeluje kao liječnik te je naredio Smokroviću i Hosiju da odu u Vladislavce, u zapovjedništvo 3. bataljuna 107. brigade, i o događaju obavijeste zapovjednike. Oko 23,00, ili 24,00, sata došla su dva, ili tri, vojna policajca. Svjedok im je rekao da on, kao liječnik, želi ići sa njima u kuću, ali su mu rekli da je to njihov posao. Oni su se u kući zadržali nekoliko minuta, te su se uputili u pravcu Hrastina. Između 04,00 i 05,00 sati svjedok je čuo zvuk nekog terenskog vozila, vjerojatno kamiončića, a potom i zvukove po kojima je zaključio da neke od osoba koje su došle povraćaju. Kada se razdanilo sa svojim je vojnicima došao do kuće. Ušli su u suterensku prostoriju i u njoj su primijetili dijelove ljudskog tkiva, partikle mozga, kožu vlasišta na zidu, a pod i svi zidovi bili su poprskani krvlju. Vidio se smjer izvlačenja tijela prema van. Kada su izišli vidjeli su da kod jednog sjenika čopor svinja nešto agresivno kida. Radilo se o ženi od oko 50 godina kojoj su svinje već izgrizle odjeću i prednju trbušnu stjenku. Neki od njegovih vojnika su počeli plakati te se uskoro, iz sjenika, čuo glas jedne osobe. Radilo se o muškarcu u dobi od 50 do 60 godina, sijede kose i mršave građe, jecao je i zapomagao, molio je da ga ne ubiju, padao je na koljena i ljubio im je čizme. Kada su ga smirili rekavši mu da su doktori, rekao je da je pošteđen jer mu je netko blizak u Hrvatskoj vojsci. Rekao im je i da je žena, koja je ležala kraj sjenika, dopuzala do tog mjesta i dozivala u pomoć. On se nije usudio sići i pomoći joj, a ona je ubrzo umrla. Rekao im je da je prepoznao počinitelje, jer su prije rata dolazili u njegovu kuću te je rekao da se radi o seljanima Hrastina i Vladislavaca. Da bi spriječili da svinje dalje komadaju žensko tijelo, ogradili su ga dijelovima ograde i traktorskim vratima. Muškarca su odveli do stacionara, dali mu sredstva za smirenje i napitke, obukli mu maskirnu košulju i stavili mu kacigu na glavu kako ga nitko tokom vožnje ne bi prepoznao, te ga je vozač Puljić odvezao u Čepin. Između 10,00 i 11,00 sati došla je, automobilom bijele boje, grupa od trojice do četvorice vojnika u maskirnim odorama te su iz prtljažnika izvadili plastične vreće granuliranog

eksploziva. Rekli su svjedoku da će doći do jake eksplozije te da skloni svoje vojnike. Nakon 10 minuta čula se jaka eksplozija i kuća, u kojoj su pobijeni civili, potpuno je srušena.

Iskaz svjedoka Josipa Ugljika

Svjedok Josip Ugljik je rekao da se sjeća svog prijašnjeg iskaza te da ostaje kod njega.

Na pitanje tužitelja rekao je da se prije davanja svog prethodnog iskaza obratio Centru za mir.

Na glavnoj raspravi, 13. listopada 2003. godine, izjavio je da je u prosincu 1991. godine bio pripadnik HV-a, ali se nije sjećao kojoj je postrojbi pripadao. Zapovjednik voda kojemu je pripadao i u kojemu je bilo dvadesetak vojnika bio je Anto Pranjić. U to vrijeme živio je u Vladislavcima te je dobro poznao mještane Vladislavaca.

U predvečerje jednog dana, u prosincu 1991. godine, došao je u gostionicu u Vladislavcima. U njoj je bilo 30-ak osoba. U gostionici se zadržao 3-4 sata. Kada je došao, u gostionici je već bio Enes Viteškić. Oko sat vremena nakon što je došao, vidio je da je pred gostionicu došlo vozilo "Caddy". To vozilo je dovezao Nikolić, nadimkom "Juca". Vozilo se pred gostionicom zadržalo najdulje jedan sat. Svjedok je izjavio da je vidio kad je „Juca“ napustio gostionicu te je zaključio da je upravo on odvezao navedeno vozilo. Svjedok je izjavio da je dosta popio te da se oko 22,30 uputio svojoj kući. S obzirom da je bio jako alkoholiziran, Enes Viteškić mu je pomogao da dođe do kuće. S njima je išao i Miroslav Čosić. Svjedok i Viteškić su ušli u svjedokovu kuću, a Čosić je otišao svojoj kući skuhati im kavu koju im je nakon kraćeg vremena i donio. Viteškić je svjedoku pokazivao kako se rukuje puškomitraljezom, pričali su i o drugom oružju te je svjedok zaspao. Ne zna kada su Čosić i Viteškić napustili njegovu kuću.

Sljedećeg dana, oko 07,00 sati, došao je u svoju postrojbu koja je bila smještena u zgradi Osnovne škole u Vladislavcima. Ondje je bio i Nikola Ivanković kojemu je zapovjednik Anto Pranjić dao olovku i papir te mu je rekao da napravi spisak osoba koje su bile u Paulinom Dvoru. Pranjić je rekao svjedoku da i on ide sa Ivankovićem u selo zbog tog popisa. Svjedok je izjavio da se sjeća da je sa Ivankovićem bio u dvije kuće, ali da se ne sjeća u čijim su to kućama bili. Nakon toga svjedok je otišao u gostionicu pa ne zna kamo je nakon toga otišao Ivanković.

Da su u Paulinom Dvoru stradali civili saznao je od susjeda i to dva ili tri dana nakon tog događaja. Izjavio je da se ne sjeća da ga je itko od zapovjednika pitao o događaju u Paulinom Dvoru, te da ne zna da je netko dolazio obavljati ispitivanja o navedenom događaju. Ne zna da je kuća Andrije Bukvića dignuta u zrak.

Rekao je da je o događaju u Paulinom Dvoru razgovarao sa Glavnim državnim odvjetnikom Mladenom Bajićem, da mu nakon tog razgovora nitko nije prijetio te da ne osjeća nikakav strah.

Iskaz svjedoka Zvonimira Valentekovića

Svjedok Zvonimir Valenteković je izjavio da se sjeća svog prijašnjeg iskaza te da ostaje kod njega.

Na upite tužitelja, svjedok je izjavio da se ne sjeća je li na brifingu koji je vodio Karl Gorinšek bio nazočan netko iz Vojne policije, te da ne zna je li već tada bila formirana 68. bojna Vojne policije. Rekao je da misli da je ondje bio nazočan i dr. Ropac, pomoćnik za sanitet. Misli da na tom sastanku nije bilo konkretnih zaduženja, ali da ih je naknadno bilo.

Na glavnoj raspravi, 07. srpnja 2003. godine, izjavio je da je, u kritično vrijeme, bio operativac u Operativnoj zoni Osijek. Nije mu poznato ništa o nekakvoj komisiji koja je bila formirana u

Operativnoj zoni Osijek, a koja bi imala zadaću ispitivanja okolnosti događaja u Paulinom Dvoru.

Na sastanku kod Karla Gorinška, zapovjednika Operativne zone Osijek, čuo je da se u Paulinom Dvoru dogodio incident u kojem je smrtno stradalo nekoliko civila. Tada nije donesena odluka da se poduzmu neke mjere u vezi tog događaja. Nisu spominjana imena osoba kao mogućih počinitelja ubojstva civila niti se govorilo o tome kojoj su postrojbi počinitelji pripadali. Od Gorinška nije dobio ikakav zadatak u vezi tog događaja.

Rekao je da su, u kritično vrijeme, Vojna policija i SIS bili pod zapovjedništvom zapovjednika operativne zone. Nije znao da je civilno stanovništvo u Paulinom Dvoru, u kritično vrijeme, skupljano na jednom mjestu niti po čijoj zapovjedi je to bilo učinjeno. Izjavio je da nikada nije bio u Paulinom Dvoru, da ne zna za kuću Andrije Bukvića, da ne zna kuda su odvežena mrtva tijela niti zna tko je to učinio.

Izjavio je da je u prosincu 1991. godine jedno vrijeme zapovjednik 130. brigade bio Huđin, a potom Mijić. Nije znao zašto je na Huđinovo mjesto došao Mijić te je izjavio da nije dobio bilo kakve zadatke radi utvrđivanja stanja u 130. brigadi.

Iskaz vještaka - balističara

Vještak – balističar, Vedran Nuić, je izjavio da u cijelosti ostaje kod ranije danog pismenog nalaza i mišljenja u svezi s predmetom vještačenja.

Na glavnoj raspravi, 03. veljače 2004. godine, izjavio je da u cijelosti ostaje kod ranije danog pismenog nalaza i mišljenja u vezi s predmetom vještačenja.

Na pitanje tužitelja, rekao je da na manjem broju dostavljenih artefakata postoji određen broj individualnih karakteristika, te ukoliko bi se oružje dostavilo na ispitivanje moglo bi se utvrditi jesu li ispaljeni iz pojedine vrste oružja. Sporne čelične kuglice potječu iz oblozja ručne bombe. Metak oštrog vrha sa bakrenom košuljicom je podoban za balističko vještačenje u smislu identifikacije oružja iz kojeg je ispaljen. Fragmenti zrna streljiva, kalibra 7,9x57 mm, ispaljeni su iz najmanje jednog od pet mogućih oružja.

Iskaz vještaka - psihijatra

Vještak - neuropsihijatar prof. dr. Nikola Mandić je izjavio da u cijelosti ostaje kod ranije danog pismenog nalaza i mišljenja u svezi s predmetom vještačenja, da nije naknadno dobio dokumentaciju za opt. Viteškića koja bi utjecala na njegov nalaz i mišljenje.

Na glavnoj raspravi, 08. prosinca 2003. godine, izjavio je da u cijelosti ostaje kod ranije danog pismenog nalaza i mišljenja u svezi s predmetom vještačenja.

Na pitanje branitelja opt. Ivankovića rekao je da je opt. Ivanković, prema njegovom mišljenju, a s obzirom na strukturu ličnosti, post-traumatski stresni poremećaj i druge tjelesne smetnje, u kategoriji smanjeno ubrojivih.

Izjavio je da kod okrivljenika Ivankovića i Viteškića nije našao elemente koji bi govorili o znatno smanjenoj ubrojivosti.

Iskaz vještaka - patologa

Vještak prof. dr. Davor Strinović je izjavio da ostaje kod pisanog nalaza i mišljenja te mišljenja danog u zapisniku od 10. ožujka 2004. godine.

Na glavnoj raspravi, 10 ožujka 2004. godine, izjavio je da u cijelosti ostaje kod pismenog nalaza i mišljenja kada je na posebna pitanja rekao da je, u konkretnom slučaju, nemoguće sa sigurnošću utvrditi uzrok smrti jer zbog proteka vremena i nastupjelih posmrtnih promjena nije bilo moguće utvrditi postojanje krvarenja, a što bi omogućilo obducentu da sa sigurnošću utvrdi uzrok smrti. Rekao je da se moglo samo sa većom, ili manjom, sigurnosti govoriti o uzrocima smrti – u nekim slučajevima to su strijelne ozljede, u nekim ozljede od nekog eksplozivnog sredstva. Tijela koja su dobivena na analizu bila su dijelom pomiješana. Neki dijelovi tijela ostali su neidentificirani.

Vještaku je predočena medicinska dokumentacija te je izjavio da, iz „Lekarskog izvještaja o uzroku smrti“, potpisanog po poručniku dr. Predragu Delibašiću, od 20. prosinca 1991. godine, proizlazi da je u području Paulinog Dvora izvršen pregled Dare Vujnović koja je preminula 11. prosinca 1991. godine. Navedeno je da su pregledom utvrđene sjekotine u predjelu lica i vrata, obje šake, kao i skinut skalp sa lubanje. Te su ozljede ujedno opisane i kao uzrok smrti.

Vještak je rekao da se navedene ozljede mogu kvalificirati kao teške i po život opasne, koje mogu dovesti do iskrvarenja i smrti. Rekao je da je u svom mišljenju govorio o Darinki Vujnović, koja je ekshumirana 15. listopada 2002. godine, te je obducent utvrdio ozljedu na desnoj potkoljenici, ali je i naveo da je tijelo bilo skeletirano i da nije bilo mekih tkiva. Vještak je rekao da to govori iz razloga što nalaz od 15. listopada 2002. godine ne isključuje mogućnost ozljeda koje su opisane 20. prosinca 1991. godine.

Nakon što je **tužitelj** sudu **koje svjedoke ispitati** u daljnjem tijeku dokaznog postupka, optuženi Viteškić je rekao da je predloženi svjedok Ivica Jelenić bio nazočan u publici na raspravi održanoj 27. studenoga 2006. godine.

Vijeće je donijelo rješenje prema kojemu se neće pozvati i ispitati Ivica Jelenić.

Opažanja promatrača

Atmosfera je bila mirna. Čujnost u sudnici bila je slaba. Predsjednik Vijeća svakog svjedoka pita sjeća li se svojih ranijih iskazivanja te ostaje li pri tome što je ranije iskazivao. Svjedoci ponovno ne iskazuju niti se njihovi raniji iskazi čitaju. Eventualno im se postavi pokoje pitanje.

13. prosinca 2006. godine – nastavak dokaznog postupka saslušanjem svjedoka

Postupak prati Mladen Stojanović, monitor Centra za mir Osijek, predstavnik.

Raspravu su još pratili predstavnici OSCE-a, novinari.

Utvrđeno je da su pristupili pozvani, osim punomoćnika oštećenih Luke Šuška, svjedoka Franka Križmana i Karla Gorinška, koji su svoje izostanke opravdali podnescima i to zbog zdravstvenih razloga, te svjedoka Živka Katića koji svoj izostanak nije opravdao.

Iskaz svjedoka Vlajka Petrovića

Svjedok Vlajko Petrović je izjavio da se ne sjeća svog iskaza kojeg je dao 05. rujna 2003. godine, ali smatra da je iskaz dao u skladu sa svojim sjećanjima. Stranke su bile suglasne da nije potrebno čitati iskaz ovoga svjedoka, a na pitanje Predsjednika Vijeća svjedok je odgovorio da ostaje kod navedenog iskaza (*opaska – kojeg se ne sjeća!?*)

Na pitanja tužitelja svjedok je odgovorio da su, kritične zgrade, sa njim u Vladislavce išli i dva pripadnika vojske koji su bili na obuci u policiji. To su bili Franjo Lulić i osoba prezimenom Meković. Rekao je da misli da su navedeni pripadali nekoj postrojbi vojne policije, ali nije znao kojoj. Oni su bili na obuci te nisu išli kao pripadnici vojne policije. Rekao je da, u vezi sa konkretnim događajem, nije kontaktirao 68. bojnu vojne policije. Kontaktirao je jedino sa postrojbom vojne policije koja se nalazila u Beketincima i to sa osobom prezimenom Delija. Svjedoku se nisu postavljala daljnja pitanja te nije bilo primjedbi na njegov iskaz.

Iskaz svjedoka Vladimira Burića

Svjedok Vladimir Burić je izjavio da ostaje kod iskaza koje je ranije davao.

Na pitanja tužitelja rekao je da misli da nije bilo zaustavljanja od strane straže kada je dolazio u Paulin Dvor. Rekao je da je, u inkriminirano vrijeme, bio na dužnosti zapovjednika 68. bojne vojne policije.

Izjavio je da 1991. godine u vojsci nije bilo činova. 1992. godine stekao je čin bojnika, no tada je već bio na funkciji pomoćnika zapovjednika 3. gardijske brigade za sigurnost. Kada su prvi puta predlagani činovi, bio je predložen za čin satnika. Rekao je da su svi bili nezadovoljni predloženim činovima jer su smatrali da rade vrlo odgovorne poslove. U vezi s tim uputio je pismeni prigovor, ali se nije sjetio kome ga je uputio. Također je rekao da se ne sjeća je li u prigovoru spominjao i događaj u Paulinom Dvoru, ali da je to moguće.

Izjavio je da su mu neposredni zapovjednici bili podijeljeni na dvije razine. U vojnom dijelu nadređen mu je bio zapovjednik zbornog područja, a u stručnom dijelu nadređen mu je bio zapovjednik centra SIS-a.

Rekao je da je istražne radnje trebala obaviti postrojba vojne policije brigade u čijoj se zoni odgovornosti se nalazio Paulin Dvor a da je to bila 101. brigada. U blizini su se nalazile i 130. i 106. brigada, ali to nije bila njihova zona odgovornosti. Poznaje Ivana Deliju, ali s njim nije kontaktirao u vezi s inkriminiranim događajem.

Iskaz svjedoka Ivice Šimčića

Svjedok Ivica Šimčić je izjavio da ostaje kod ranijih iskaza.

Na upite tužitelja izjavio je da se više ne sjeća od koga je i u kojoj prostoriji školske zgrade u Vladislavcima preuzeo Nikolu Ivankovića, tko je vozio automobil kojim je Ivanković prevezen, tko je zapovjedio prijevoz iz Vladislavaca u Beketince, u kakvom je stanju tada bio Ivanković te tko je tada bio u školskoj zgradi u Vladislavcima. Također je rekao da toga dana u školskoj zgradi nije vidio optuženog Viteškića.

Iskaz svjedoka Željka Nađa

Svjedok Željko Nađ je rekao da ostaje kod svojih ranijih iskaza iako ih se više ne sjeća.

Na upite tužitelja rekao je da krajem studenog ili početkom prosinca 1991. godine nije bio ranjen, nego je ozlijedio ruku te mu je ona bila u gipsu.

Izjavio je da je u Paulinom Dvoru bila smještena nekakva postrojba, ali nije znao u kojoj je zgradi bila smještena. Misli da u seoskom domu nije bilo vojske, a nije se mogao sjetiti je li u selu bila straža. Zna da je vozilo „Caddy“ namijenjeno prijevozu dvije osobe, a je li stražnji dio vozila bio podoban za prijevoz osoba nije znao reći.

Predsjednik vijeća je izvjestio stranke da su se svjedoci Križman i Gorinšek javili i telefonom, rekao je da je Križman bio na operativnom zahvatu te da je Gorinšek molio da ga se, ukoliko je to moguće, ne poziva, jer je rekao sve što je znao o predmetu te da stvarno nema još nešto za reći.

Tužitelj je kod prijedloga da se pozovu i ispituju svjedoci Križman, Gorinšek i Katić. Branitelj optuženog i optuženi Viteškić bili su suglasni sa dokaznim prijedlozima zamjenika ŽDO.

Predsjednik vijeća usvojio je navedene dokazne prijedloge tužitelja.

22. siječnja 2007. godine – nastavak dokaznog postupka i govori stranaka

Suđenje su pratili Veselinka Kastratović i Mladen Stojanović, promatrači Centra za mir Osijek

Rasprava je protekla u mirnom tonu, nije bilo pritisaka na sud niti na stranke, raspravi su prisustvovali i predstavnici OSCE-a, obitelji žrtava, obitelj i prijatelji optuženog

Na ročište za glavnu raspravu nije pristupio pozvani svjedok Karl Gorinšek koji je svoj izostanak opravdao zdravstvenim razlozima.

Iskaz svjedoka Živka Katića

Svjedok Živko Katić je izjavio da se sjeća svojih ranijih iskaza te da ostaje pri njima.

Na pitanja tužitelja rekao je da je sa roditeljima zadnji puta kontaktirao nakon pada Ernestinova, misli da je to bilo u prosincu 1991. godine. Prije toga u selu je bio u kolovozu 1991. godine kada se slobodno kretao kroz selo. U prosincu je sat vremena ili više bio zadržan od strane dva stražara, da se oko njih ubrzo skupilo mnoštvo vojnika, da je za njega to bila napeta situacija te da je bilo čak i „repetiranja“ oružja. Rekao je stražarima da je došao izvesti svoje roditelje iz sela. Jedan od stražara mu je rekao da može izvesti roditelje, ali je drugi rekao da iz sela nitko ne može izaći. Dozvoljeno mu je samo da vidi roditelje te da s njima porazgovara nekoliko minuta. Zatekao ih je u kući koja se nalazila pokraj njihove, gdje su išli po vodu. Bili su u pratnji dvojice vojnika. Roditelji su mu tada rekli da im prijete da će ih ubiti. Roditelji u to vrijeme nisu boravili u kući Andrije Bukvića, nego da su bili u svojoj kući.

Za ubojstvo roditelja saznao 15. prosinca 1991. godine od svoje sestre Blaženke Vorkapić. Rekla je da je počinitelj ubojstva Danguba, da je u počinjenju ubojstva sudjelovalo 12 osoba te da je to čula od Vide Kulaš, žene koja je u vrijeme ubojstva bila u kući koja se nalazila pokraj kuće Antuna Bukvića. Čuo je da su se počinitelji ubojstva time hvalili, te da su se čak nazivali 12 „maskaljerosa“ ili nekako slično.

Rekao je da još nije postignuta nagodba sa državom u vezi imovinsko-pravnog zahtjeva.

***Pred istražnim sucem** (podaci iz obrazloženja optužnice) je izjavio da nema neposrednih saznanja o događaju. Imao je posrednih saznanja, čiji je izvor bio Lazo Kulaš, koji se u vrijeme događaja nalazio u neposrednoj blizini, u kući Bogdana Krzmana. Prema kazivanju Laze Kulaša, što je posredno došlo do svjedoka, počinitelji zločina bili su iz Vladislavaca, a među njima su bile i osobe nadimcima Danguba i Zijo.*

***Na glavnoj raspravi, 10. lipnja 2003. godine,** iskazivao je kao i pred istražnim sucem te je dodao da ne postavlja imovinsko-pravni zahtjev u ovom kaznenom postupku, ali da si pridržava pravo da ga eventualno kasnije postavi u parnici.*

Iskaz svjedoka Franka Križmana

Svjedok Franko Križman je izjavio da se sjeća svojih ranijih iskaza te da ostaje pri njima. Na pitanja tužitelja izjavio je da mu Anto Pranjčić nije rekao tko je bio vođa skupine koja je brojala 14 osoba. Pranjčić pritom nije istaknuo ijedno ime, nije rekao kako su počinitelji zločina otišli u Paulin Dvor niti je govorio o okolnostima počinjenja djela. Pranjčić je jedino rekao da su se počinitelji napili te je, na traženje svjedoka, sačinio popis 14 osoba te ga predao svjedoku. Svjedok je izjavio da ne zna da li su tih 14 osoba bili okarakterizirani kao počinitelji ili sumnjivci. Taj popis je proslijedio zapovjedniku brigade. Izjavio je da su civili u Paulinom Dvoru bili smješteni u jednoj kući te da su se po selu slobodno kretali.

***Pred istražnim sucem** (podaci iz obrazloženja optužnice) je izjavio da je krajem 1991. godine bio zapovjednik 3. bojne 101. brigade HV-a. Negdje nakon 18. prosinca 1991. godine saznao je za događaj u Paulinom Dvoru. Saznanje je bilo vezano uz odluku prema kojoj je pod njegovo zapovjedništvo trebala doći jedna satnija 130. brigade HV-a. Od Ante Pranjčića, zapovjednika te satnije, saznao je da su 10 vojnika te satnije, i još četvorica koji nisu pripadali toj satniji, ubili više civila u Paulinom Dvoru. Saznavši to, napisao je zahtjev zapovjedniku 101. brigade HV-a u kojem je tražio da pod svoje zapovjedništvo ne dobije navedene osobe. U zahtjevu je naveo i imena osoba koja je saznao od Ante Pranjčića. Prije razgovora sa Pranjčićem, čuo je dio razgovora između Pranjčića i Franje Kovačevića iz Zapovjedništva Operativne zone Osijek. Pranjčić je tada spominjao „alkohol, lude glave, mladost i pogibiju prijatelja“. Nakon razgovora sa Pranjčićem shvatio je o čemu se radi.*

***Na glavnoj raspravi, 09. lipnja 2003. godine,** rekao je da je koncem studenog 1991. godine 101. zagrebačka brigada imala značajne gubitke. Jednom su prilikom, u dvorište kuće i na kuću, u kojoj su bili smješteni pripadnici brigade, pale dvije granate od kojih je smrtno stradalo i ranjeno više pripadnike brigade. Svjedok je mislio da je 9-ero osoba poginulo. Nije znao je li 101. zagrebačka brigada raspolagala vozilom „Caddy“. Rekao je da nije dobio nikakav odgovor na svoj pismeni zahtjev upućen zapovjedništvu 101. brigade, ali je rekao da ga je Pranjčić izvijestio da su osobe, koje su navedene u svjedokovom zahtjevu, premještene. Zamjenik ŽDO predao je predsjedniku Vijeća ispravu pod nazivom „Zapovjedništvo 101. brigade Bečetinci“, s potpisom zapovjednika Franka Križmana. Svjedoku je predočena navedena isprava te je isti izjavio da je on predočenu ispravu napisao te da se na njoj nalazi njegov potpis.*

Predsjednik Vijeća je konstatirao da su se, uz suglasnost stranaka, pročitali iskazi svjedoka: Zdravka Andrića, Željka Petrovickog, Nikole Huđina, Ivana Čoline, Ivana Švabelja, Zdravka Vinogradca, Stjepana Čanga, Josipa Pavlinušića, Franje Kovačevića, Radoslava Milovića, Savke Katić, Dragomira Lapčevića, Daria Horvata, Stjepana Husnjaka, Darka Bobete, Slavka Kita, Davora Dobutovića, Ivice Jelinića, Zvonimira Kečkeša, Pave Kečkeša, Franje Pranjčića, Gorana Sekereša, Antuna Ivankovića, Damira Oreškovića, Željka Bradarića, Ivice Bradarića, Obrada Simića, Josipa Maleša, Nevenke Čanadić, Mirjane Tepšić, Đurđice Ratković, Ivana Babića, Josipa Sića, Mate Gedžića, Darka Ropca, Miroslava Gicija, Živka Mijića, Velimira Gavrilovića, Vide Kulaš i Karla Gorinška.

Predsjednik Vijeća je konstatirao da su pročitane te da je izvršen uvid u pismene isprave koje su priložene u spisu predmeta.

Ispitivanje optuženika Enesa Viteškića

Optuženi Enes Viteškić ostao je pri ranije danoj obrani, izjavio je da nema što za dodati, a druga pitanja nisu mu se postavljala.

Dokazni postupak je završio te se prešlo na govore stranaka.

Završni govor tužitelja, zamjenika ŽDO-a

Tužitelj je rekao da je Vrhovni sud RH obvezao Županijski sud da u ponovljenom postupku ponovno izvede sve dokaze te da eventualno izvede i nove dokaze. Smatra da u ovom ponovljenom postupku nisu utvrđene činjenice kojima bi se bitno izmijenilo utvrđeno činjenično stanje. Rekao je da je veliki vremenski odmak ostavio veliki trag u ovom postupku, da tadašnja mjerodavna tijela nisu poduzela nikakve radnje kojim bi se došlo do dokaza, posebno materijalnih. Ipak smatra da je i ovakvim dokazima moguće utvrditi vrijeme, mjesto, način i okolnosti počinjenja djela i žrtve (što je sve utvrđeno pravomoćnom osuđujućom presudom Nikoli Ivankoviću) te i to da je opt. Enes Viteškić supočinitelj kaznenog djela koje mu se stavlja na teret ovom optužnicom.

Enes Viteškić je u svojoj obrani tvrdio da nije sudjelovao u ubojstvu civila i utovaru njihovih mrtvih tijela, da nije bio na sahrani u Lugu, da nije kontaktirao sa Vojnom policijom nakon inkriminiranog događaja te da se slučajno našao u Našicama u disco gdje je platio piće vojnim policajcima. Zamjenik ŽDO je, međutim, rekao kako smatra da iskazi svjedoka govore suprotno. Tako je rekao da je svjedok Franko Križman naveo da je u ubojstvu civila sudjelovalo 14 vojnika, od kojih su desetorica bili vojnici Ante Pranjčića, a preostala 4 vojnika bila su iz druge postrojbe. Na popisu koji spominje Križman nalazi se i Enes Viteškić. Svjedok Dragutin Lizak naveo je da je ubojstvo počinilo 5 ili 6 upravo Pranjčićevih vojnika. Svjedok Anto Pranjčić je ispričao da je o ubojstvu saznao od svojih vojnika Čosića i Jelenića. Također je izjavio da je bio prisutan na ispitivanju u Vladislavcima kada je Ivanković pred Vladom Burićem priznao počinjenje djela. Svjedok Živko Katić naveo je svoja posredna saznanja, čiji je izvor Lazo Kulaš, prema kojima su počinitelji zločina Danguba i Zijo. Svjedok Ivan Delija je izjavio da su se na sastanku sa Mirkom Grošeljom, koji je ovaj vodio u zgradi osnovne škole u Vladislavcima, među privedenim vojnicima nalazili i Nikola Ivanković te Zijo. Svjedok Anton Jelenić je izjavio da je vidio da su mrtve civile u Paulinom Dvoru utovarivali Nikola Ivanković i Zijo. Također je izjavio da mu je Ivan Delija rekao kako su počinitelji na sastanku u školi u Vladislavcima priznali ubojstvo, ta da je među njima poznao Nikolu Ivankovića i Ziju. Svjedok Josip Smolčić je izjavio da mu je Anto Pranjčić rekao da su njegovi vojnici počinitelji ubojstva te da je Pranjčić rekao Mladenu Pavlovskom da su među počiniteljima Nikola Ivanković i Enes Viteškić. Također je izjavio da su Nikola Ivanković i Zijo bili prisutni na sastanku koji je, u školskoj zgradi u Vladislavcima, vodio Mirko Grošelj, a na kojem je rečeno da će počinitelji biti upućeni na najteži mogući položaj, tj. na Pumpu. Svjedok je rekao da je upravo on osigurao autobus koji je počinitelje vozio u disco u Našice, te da se u tom autobusu nalazio i Enes Viteškić. Svjedok Vladimir Burić je rekao da je čuo od Mirka Grošelja da su počinitelji ubojstva dobili zapovijed da brane tzv. Pumpu, a zamjenik ŽDO je rekao da je na tom položaju bio i opt. Enes Viteškić, koji je to naveo i u svojoj obrani. Svjedok Josip Urban je rekao da je jedan od počinitelja mogao imati oko 35 godina, dok su ostali mogli imati oko 20 godina, što približno odgovara godinama života koje su u inkriminirano vrijeme imali Nikola Ivanković i Enes Viteškić. Svjedok Petar Pavković je rekao da je bio u zgradi osnovne škole kada su dovedeni počinitelji zločina, njih 5-6, te je rekao da je među njima poznao Ivankovića, ali zastupnik optužbe je naveo da je iz izjava ostalih svjedoka razvidno da se među njima nalazio i Enes Viteškić. Svjedok Pejo Čosić je govorio o tri vozila koja su se uputila u Paulin Dvor, a iz iskaza ostalih svjedoka evidentno je da su u Paulin Dvor

stigli samo vojnici koji su se ondje uputili automobilom „Caddy“. Rekao je da je njemu, i još četvorici vojnika, bilo dopušteno da izađu iz prostorije školske zgrade u Vladislavcima u kojima se održavao sastanak. Svjedok Dražen Aračić je izjavio da je i njemu, kao i Peji Ćosiću, Mirko Grošelj rekao da može ići kući. Zastupnik optužbe je rekao da je iz iskaza ostalih svjedoka evidentno da su u prostoriji gdje se održavao sastanak ostali Nikola Ivanković i Enes Viteškić. Također je rekao da se na taj način popis od 14 osoba koji je priložen u sudski spis sužavao te da su iz prostorije udaljavani vojnici koji nisu bili u Paulinom Dvoru. Svjedoci Ladislav Bognar i Karl Gorinšek su govorili o kažnjavanju počinitelja zločina, tj. o odluci o njihovom upućivanju na najzahtjevniji položaj.

Tužitelj navodi da su svjedoci Anto Pranjić, Anton Jelenić i Josip Smolčić tijekom postupka mijenjali svoje iskaze. Smatra kako su pojašnjenja tih svjedoka u pogledu različitog iskazivanja neprihvatljiva, da ovo Vijeće treba prihvatiti ono što su ovi svjedoci iskazivali pred istražnim sucem jer su zapisnici sa istrage pomni i precizni, ispitivanja su trajala dugo, a njihovi iskazi sa istrage su određeni i izričiti. Razliku u iskazima svjedoka tužitelj objašnjava psihološkim pritiskom atmosfere glavne rasprave i nelagodnom tih svjedoka s obzirom da su na glavnoj raspravi iskazivali u prisutnosti optuženika, koje i osobno poznaju, te prisutnošću javnosti, prijatelja i rodbine optuženika, te time da ti svjedoci žive u istom selu kao i navedene osobe.

S obzirom na sve što je naveo, tužitelj smatra da u pogledu sudjelovanja opt. Enesa Viteškića u počinjenju djela koje mu se stavlja na teret postoji zatvoreni krug činjenica indicija koje isključuju svaku drugu mogućnost osim one da je i on supočinitelj ovog kaznenog djela zajedno sa sada već osuđenim Nikolaom Ivankovićem i još nekoliko nepoznatih osoba. S obzirom da je opt. Viteškić, prema izvršenom psihijatrijskom vještačenju, u inkriminirano vrijeme bio ubrojav, zamjenik ŽDO-a je predložio da se opt. Viteškića proglasi krivim i osudi po zakonu.

Oštećena Vukica Radić te odvjetnik Darko Šuper, opunomoćenik oštećenog Nenada Jelića su izjavili da se pridružuju završnom govoru zastupnika javne optužbe, te su predložili sudu da optuženog proglasi krivim i osudi po zakonu.

25. siječnja 2007. godine – govori stranaka

Suđenje su pratili Veselinka Kastratović i Mladen Stojanović, promatrači Centra za mir Osijek

Rasprava je protekla u mirnom tonu, nije bilo pritiska na sud niti na stranke, raspravi su prisustvovali i predstavnici OSCE-a, obitelji žrtava, obitelj i prijatelji optuženog

Završna riječ obrane

Odvjetnik Davor Krtić, branitelj optuženog Enesa Viteškića, je ukratko izložio činjenični opis i pravnu kvalifikaciju djela iz optužnice.

Rekao je da u obrazloženju ranije presude Županijskog suda u Osijeku, od 06. travnja 2004. godine, navedeno da u odnosu na njegovog branjenika ne postoji zatvoren krug indicija kojima bi bilo utvrđeno da je isti počinio kazneno djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret. Rekao je da je rješenjem VSRH ukinuta presuda u odnosu na njegovog branjenika te da je dana uputa da se u ponovljenom postupku utvrdi postoje li indicije koje čine zatvoreni krug glede sudjelovanja njegovog branjenika u počinjenju kaznenog djela.

Istaknuo je da su svi svjedoci u ponovljenom postupku uglavnom ostajali kod onoga što su iskazivali pri ranijim ispitivanjima, ali da je ipak došlo i do nekih izmjena u iskazima koje osporavaju i same indicije, koje bi eventualno predstavljale zatvoreni krug, da je opt. Viteškić sudjelovao u počinjenju zločina. Tako je svjedok Živko Katić rekao da je o pogibiji svojih roditelja saznao od svoje sestre, koja je to saznala od Vide Kulaš. Vida Kulaš je dala svoj iskaz na Općinskom sudu u Subotici, a u njemu je istaknula da je počinitelj djela Nikola Ivanković. Za sudjelovanje Enesa Viteškića ne zna te nije spominjala niti nadimak Zijo. Branitelj je zaključio da to znači da izvor informacije Živka Katića nije spominjao osobu nadimkom Zijo.

Svjedok Anton Jelenić je u prvom postupku rekao da je vidio Enesa Viteškića prilikom utovara tijela usmrćenih civila u Paulinom Dvoru. Međutim, u ponovljenom postupku isti je svjedok tvrdio suprotno. Naime, rekao je da se nije radilo o Viteškiću, nego o jednom pripadniku saniteta. Kada se to poveže sa iskazima svjedoka Davora Dobutovića i Darka Bobete, koji su rekli da su transport mrtvih tijela izvršili pripadnici njihove postrojbe, tj. saniteta, te koji ne spominju da je u navedenom transportu sudjelovao Enes Viteškić, evidentno je da isti u tome nije ni sudjelovao. Branitelj optuženog je istaknuo da to govori jer je zamjenik ŽDO, u svom završnom govoru, tvrdio da je Enes Viteškić sudjelovao pri utovaru tijela ubijenih civila u Paulinom Dvoru.

Branitelj optuženog se osvrnuo i na razgovore koje je Mirko Grošelj obavljao sa potencijalnim počiniteljima u školskoj zgradi u Vladislavcima. Tako je spomenuo da je svjedok Josip Smolčić tvrdio da je na tom sastanku bilo 10 osoba, dok su svjedoci Josip Urban, Vida Kulaš i Gavrilović, kao i svjedok Karl Gorinšek, tvrdili da je počinitelja bilo 6-7. Time je evidentno da nisu svi pripadnici Pranjiceve postrojbe sudjelovali u počinjenju djela, te da se iz izvedenih dokaza ne može zaključiti koji su pripadnici navedene postrojbe u tome sudjelovali.

Branitelj optuženog je istaknuo da je sigurno da niti jedan svjedok nije doveo Enesa Viteškića na mjesto inkriminiranog događaja.

Također je istaknuo da svjedok Smolčić govori o 10 osoba koje su sudjelovale na sastanku sa Grošeljom, da svjedok Franko Križman iskazuje o popisu na kojemu se nalaze imena 14 osoba, da Gorinšek spominje 7 osoba te da Enesa Viteškića, za razliku od Nikole Ivankovića, nitko nije izdvojio sa popisa koji sadrži imena 14 osoba.

Branitelj je naglasio da i dalje ostaje pri stajalištu, da iz spisa predmeta treba izdvojiti zapisnike o iskazima svjedoka, koji su sačinjeni pri hitnim istražnim radnjama protiv nepoznatih počinitelja. On smatra da je i tada trebao biti nazočan branitelj po službenoj dužnosti, jer nigdje u zakonu ne piše da se i u dijelu postupka kada je počinitelj nepoznat, ne treba imenovati branitelj po službenoj dužnosti.

Svjedok Josip Urban je rekao da je jedan od počinitelja bio u dobi od oko 35 godina, dok su ostali imali oko dvadesetak godina, da su bili naoružani poluautomatskim i automatskim puškama te bombama. Branitelj je istaknuo da je Viteškić u to vrijeme rukovao samo puškomitraljezom. Naveo je i da se jedna grupa osoba u Paulin Dvor uputila traktorom, te da ondje nisu stigli, a nije utvrđeno tko je sve bio u toj grupi.

Rekao je da svjedok Gavrilović i svjedokinja V. Kulaš u svojim iskazima ne spominju nikoga niti približno sličnog Enesu Viteškiću, pa i tada kada govore o osobama koje su im prijetile prije inkriminiranog događaja.

Branitelj je istaknuo da u ovom ponovljenom postupku nisu utvrđene ni indicije koje bi Viteškića izdvojile iz skupine od 14 osoba čija se imena nalaze na popisu, te je predložio da se njegovog branjenika oslobodi od optužbe za kazneno djelo koje mu se stavlja na teret.

Branitelj optuženog je Predsjedniku vijeća predao završni govor u pismenom obliku.

Optuženi Enes Viteškić je prihvatio završni govor svoga branitelja, rekao je da nikoga nije ubio, osvrnuo se na navode tužitelja rekavši da se inkriminirani događaj zbio 11. prosinca, da je tzv. Pampa pala 14. prosinca 1991. godine te da je taj punkt u to vrijeme držala 107. brigada HV-a. Na Pumpi bio u više navrata, uvijek prije 11. prosinca te da ondje nikada nije bio po kazni.

Glavna rasprava je završena.

29. siječnja 2007. godine – objava presude

Na objavi presude su prisustvovali predstavnici OSCE-a, obitelji žrtava, obitelj i prijatelji optuženog. Novinare nismo zapazili. Dio prisutnih su objavu presude popratili pljeskom na što je Predsjednik Vijeća reagirao i zatražio da se s time prestane.

29. siječnja 2007. godine je Vijeće za ratne zločine Županijskog suda u Osijeku objavilo presudu br. K-8/06, kojom je opt. Enes Viteškić oslobođen optužbe da je počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva u Paulinom Dvoru. Vijeće je svoju odluku temeljilo na odredbi čl. 354. st. 1. t. 3. ZKP (da tijekom postupka nije dokazano da je optuženik počinio kazneno djelo koje mu se optužnicom stavljalo na teret).